

de l'Estat, el Govern i el Parlament andalusos i el Tribunal Constitucional (reiterant la jurisprudència establerta a les interlocutòries 657/1987 i 824/1987 i a la Sentència 42/1989), consideren que l'expropiació no és una sanció administrativa, i per tant no li són aplicables les garanties de l'art. 25.1 CE.

En relació amb l'art. 9.3 CE (que garanteix la irretroactivitat tant de les disposicions sancionadores no favorables com de les disposicions restrictives de drets individuals), al·legat per l'Audiència en relació amb l'art. 25.1 CE, el Tribunal declara que no pot entrar a conèixer aquesta possible violació, perquè la possible vulneració d'aquest precepte no pot ser l'objecte d'una qüestió d'inconstitucionalitat —plantejada en el marc d'un procés de la Llei 62/1978—, per no suposar l'afectació de cap dels drets emparats en aquesta via.

En referència a l'al·legació de l'art. 149.1.18 CE i, relacionats amb aquest, els art. 14, 139.1 i 149.1.1 CE, el Tribunal, seguint l'advocat de l'Estat, rebutja fer un judici de constitucionalitat d'una norma per haver vulnerat la distribució constitucional de competències, en la resolució d'una qüestió d'inconstitucionalitat derivada d'un procés ordinari de la Llei 62/1978, procés especial en el qual

únicament es poden reparar les violacions de determinats drets fonamentals.

Considerant només l'art. 14 CE, el Tribunal rebutja la utilització d'aquest paràmetre per declarar una norma autonòmica viciada d'incompetència o per comparar-la amb normes produïdes per altres legisladors (Sentència 76/1986). Aleshores, el Tribunal entra a valorar si la Llei andalusa ha discriminat els propietaris de les finques expropiades en front dels altres propietaris de finques a Andalusia, i conclou que no, en tant que la diferenciació de tracte establerta tenia una finalitat constitucionalment vàlida, era coherent amb aquesta finalitat i respectava també la proporcionalitat.

Els vots particulars dels Magistrats Luis López Guerra i Rafael de Mendizábal Allende discrepen del rebuig de la majoria a la possibilitat de plantejar al Tribunal la inconstitucionalitat d'una llei per incompetència del seu autor en una qüestió presentada en un procés sumari de protecció de drets fonamentals. I el segon passa a jutjar la no previsió de la intimació prèvia a l'expropiació a la llei andalusa, que considera contrària als art. 14, 149.1.1 i 149.1.18 CE.

Jordi Freixes

Sentència 329/1993, de 12 de novembre (BOE de 10 de desembre). Conflicte positiu de competència promogut pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya en relació amb els articles 5 i 6, paràgraf 5, del Reial decret 1613/1985, d'1 d'agost.

Ponent:

Miguel Rodríguez-Piñero y Bravo-Ferrer

Aquest conflicte de competència impugna el Reial decret esmentat, que estableix noves normes de qualitat de l'aire en relació amb la contaminació per diòxid de sofre i partícules en suspensió, per

invasió de les competències autonòmiques en matèria de protecció del medi ambient (art. 10.1.6 EAC).

L'article 5 del Reial decret 1613/1985, en la seva redacció originària, establiria que el Govern podria declarar zones d'atmosfera contaminada les zones on se superessin els valors límit de concen-

tració de diòxid de sofre i partícules en suspensió, segons les taules establertes a l'annex. Aquesta declaració implicava l'adopció d'un règim administratiu especial consistent en determinades mesures de lluita contra la contaminació a la zona afectada.

L'article 6, paràgraf 5, del Reial decret establia que la declaració o la cessació de la zona d'atmosfera contaminada correspon al Govern després d'un procediment iniciat per expedient dels ajuntaments afectats que es trameta a l'autoritat ambiental de la comunitat autònoma, que n'acaba la instrucció. Aquesta autoritat, al seu torn, remet l'expedient a la Comissió Interministerial de Medi Ambient (CIMA), que eleva la seva proposta al Consell de Ministres perquè l'aprovi.

Concretament, en aquest conflicte de competència es discuteix si la facultat estatal per a la declaració o la cessació de zona d'atmosfera contaminada per part del Govern, atesa la seva naturalesa típicament executiva, incideix en les facultats executives i de gestió en matèria de medi ambient que corresponen a la comunitat autònoma.

Un problema previ al pronunciament sobre el fons de l'assumpte consisteix a determinar si l'estimació parcial que fa el Govern del requeriment previ de la Generalitat de Catalunya, formalitzada per mitjà del Reial decret 1154/1986, d'11 d'abril, implicava la desaparició de l'objecte del conflicte. No obstant això, la modificació consistia en una addició segons la qual el Govern només podia fer la declaració de zona d'atmosfera contaminada en cas que se sobrepassés l'àmbit territorial d'una comunitat autònoma. Aquesta modificació no satisfà la reclamació de la Generalitat de Catalunya, basada en la competència per dictar resolucions sempre que la contaminació afecti el seu àmbit territorial.

El Tribunal Constitucional considera

que dels arts. 148.1.9, 149.1.23 CE i 10.1.6 EAC es desprèn, sense cap dubte, que les facultats executives o de gestió corresponen a la Generalitat de Catalunya. No obstant això, aquestes mesures només es poden adoptar quan la zona d'atmosfera contaminada se circumscriu a l'àmbit de la comunitat autònoma. Aquest fet implica atorgar singularitat només al supòsit que la zona contaminada afecta diverses comunitats autònomes i examinar, tal com propugnava la Generalitat, si en aquesta problemàtica l'Estat ha de tenir només facultats de coordinació.

Aquest criteri de la Generalitat és adoptat pel Tribunal Constitucional, que considera que l'article 5 del Reial decret 1613/1985 no estableix cap possibilitat d'exercici coordinat i paral·lel de competències autonòmiques per tractar de problemes de dimensió supracomunitària. El criteri que el precepte adopta és l'actuació directa de l'Estat amb exclusió completa de la competència executiva de la comunitat autònoma.

El Tribunal Constitucional considera que l'actuació directa de l'Estat en el medi ambient només és possible en casos extraordinaris i per motius de seguretat i de necessitat greu i urgent, per evitar danys irreparables i per assegurar la consecució de la finalitat objectiva que correspon a la competència estatal sobre les bases (STC 48/1988, de 22 de març).

Aquests supòsits d'actuació directa de l'Estat no es plantegen en aquest cas concret. El Reial decret regula la intervenció executiva de l'Estat com a supòsit normal d'actuació, i la seva redacció és tan genèrica i ambigua en relació a la naturalesa, les circumstàncies concurrents, l'origen i els efectes de la declaració, que pot ocasionar un buidament efectiu de les competències de la comunitat autònoma. D'aquests condicionaments, el Tribunal Constitucional en dedueix la invasió de la

competència de la Generalitat ocasionada per l'article 5 del Reial decret 1613/1985.

En relació amb l'article 6, paràgraf 5, del Reial decret esmentat, el Tribunal Constitucional considera que no lesiona l'ordre constitucional de competències, ja que en el procediment de tramitació és prevista la intervenció de les comunitats autònomes. L'elaboració del pla correspon als ajuntaments implicats, que han d'obtenir l'assistència tècnica necessària de les administracions autonòmiques competents. El disseny és respectuós

amb la cooperació necessària entre administracions, ja que a les comunitats autònomes només els són desplaçades les funcions executives en el cas que la declaració de la zona sobrepassi el seu territori i en virtut dels motius excepcionals exposats anteriorment, però no en l'elaboració del pla de mesures ni en l'execució posterior d'aquest pla. Aquest criteri s'ha de considerar com a interpretatiu per entendre el pronunciament anterior sobre l'article 5 del Reial decret 1613/1985 i ser-hi coherent.

Juan Carlos Gavara

Sentència 330/1993, de 13 de novembre (BOE de 10 de desembre). Conflicte positiu de competència promogut pel Govern Basc en relació amb la Resolució de la Direcció General de Renovació Pedagògica, de 26 de febrer de 1987.

Ponent:

Carlos Viver Pi-Sunyer

Aquest conflicte de competència impugna la Resolució esmentada, adreçada a professors numeraris d'anglès de nivell no universitari amb el fi d'oferir 201 places per assistir a activitats de perfeccionament al Regne Unit i a Espanya durant l'estiu de 1987 amb la col·laboració del Consell Britànic.

El Tribunal Constitucional delimita l'objecte del conflicte partint de tres criteris:

a) La Resolució estableix una activitat subvencional de foment que consisteix en l'afectació d'uns fons públics amb la finalitat de formar personal docent per mitjà de la concessió d'uns ajuts econòmics a determinats professors amb càrrec als pressupostos generals de l'Estat.

b) Els ajuts són destinats a professors de llengua anglesa independentment que siguin funcionaris o no i que estiguin adscrits a centres dins l'àrea de gestió del

Ministeri d'Educació o de l'àrea d'una comunitat autònoma amb competències en la matèria.

c) La col·laboració que el Consell Britànic dispensa és irrellevant en aquest cas, ja que és el Ministeri d'Educació l'encarregat de fer la convocatòria, establir-ne les bases, centralitzar les sol·licituds, participar en el procediment selectiu dels candidats i sufragar totalment o parcialment les beques atorgades. En definitiva, l'Estat realitza una acció subvencional amb càrrec als seus pressupostos per mitjà de la Resolució convocatòria sense que s'hagi previst cap mecanisme de participació per part de les comunitats autònomes.

A partir d'aquesta delimitació, el Tribunal Constitucional considera que l'objecte de la Resolució impugnada s'ha d'enquadrar en la competència d'ensenyament. En aquest àmbit l'Estat té els títols d'intervenció següents:

— Alta inspecció.